Jucându-ne „de-a copilăria”...

(Loredana Baltazar, 12 februarie 2007)

Luni, 12 februarie 2007, ora 14, Opera Comică pentru Copii.

Premiera musicalului „Piatra din casă” de Roman Vlad, după piesa lui Vasile Alecsandri.

Impresionantă infuzia de copilărie inoculată maturilor de către micii spectatori!

Sala Mică a Palatului Național al Copiilor este, în fapt, sala LOR, iar scena este terenul de comunicare directă a adevărurilor vieții de toate zilele, într-o modalitate sau alta de adresare simbolică.

De această dată, o nouă premieră de teatru muzical, a cărei coloană sonoră este realizată, cu talent, de un compozitor care a depășit de curând vârsta căreia i se adresează. Roman Vlad, masterand al Universității Naționale de Muzică București, cu sufletul mai tânăr chiar decât cele 24 de primăveri ale sale, este autorul unei muzici vioaie, antrenante, pline de vervă, care „curge” firesc, căutând să caracterizeze cât mai elocvent psihologia personajelor care iau parte la acțiune. La orgă, Mădălina Florescu a „dat viață” – efectiv – întregului parcurs sonor, redimensionând fiecare moment actoricesc în termenii unei osmoze literar-muzicale ce sublinia, fluid, derularea evenimentelor.

Scenografia? Minimală, dar servind până la capăt funcționalității cadrului acțiunii: eternul dulap-„cortină”, martor și totodată cheie a rezolvării conflictului (Viorica Petrovici).

Distribuția? Inspirat alcătuită de regizorul Cristian Mihăilescu, promovând în prim plan o Stela Popescu dinamică, plină de umor, nu mai prejos secondată de mult mai tinerii săi colegi: Vicențiu Țăranu, Daniel Filipescu, Valentino Tiron – excelenți ca prestație artistică și nivel de comunicabilitate, apoi Sorina Tiron, Valentin Racoveanu, Cristina Eremia și Ion Dimieru – completând necesarul de particularități expresive al galeriei personajelor comice.

Într-o lume în care Copilăria este tratată ca un embrion al Maturității pe care o precede, directorul fondator al Operei Comice bucureștene – Smaranda Oțeanu-Bunea – oferă foarte tinerei generații posibilitatea de a descoperi substanțialitatea unor subiecte dramatice de referință la nivel național și universal (precum „La serva padrona”, „Pygmalion”, „Don Quijote”, „Oblio”, „Coana Chirița” etc.), îmbrăcate în haina atractivă a unor microreprezentații scenice, implicând și contactul interactiv cu micii spectatori, inițiativă singulară – până acum – în România.

Îi dorim în continuare succes și continuitate în demersul său atât de necesar revigorării calității spectacolului „live” și, totodată, realizării primilor pași ai formării acelui **homo culturalis**, cetățean de onoare al secolului XXI!